

MRF 2023.182

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 29. juni 2023, j.nr. 22/05483

Afvist N's klage over kommunes afslag på dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 til vedligeholdelse af drænen på to naboejendomme tilhørende kommunen og Naturstyrelsen, uanset at N havde anmodet kommunen om at vedligeholde drænet, og at afslaget var stilet til N.

Sagen angik N's landbrugsejendom i Solrød Kommune, hvorfra vand blev afledt via et hoveddræn beliggende på to naboejendomme ejet af kommunen henholdsvis Naturstyrelsen, som var registreret som beskyttet efter naturbeskyttelseslovens § 3. N havde ad flere omgange henvendt sig til kommunen om problemer med afvanding fra N's ejendom, og kommunen havde opfordret N til at "sende en ansøgning, der kunne danne grundlag for en afgørelse, som [N] efterfølgende havde mulighed for at få prøvet ved klageinstansen". I marts 2022 anmodede N kommunen om at vedligeholde drænet nedstrøms N's ejendom, og i april 2022 traf kommunen afgørelse om at meddele afslag på dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 til at genoptage vedligeholdelsen af drænet. Af afgørelsen, som var stilet til N, fremgik, at eftersom naturbeskyttelsesloven står over vandløbsloven, betød afslaget, at sagsbehandlingen efter vandløbsloven ikke kunne gennemføres. N påklagede afgørelsen til Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden), der lagde til grund, at den påklagede afgørelse

alene omhandlede vedligehold af drænen på kommunens og Naturstyrelsens ejendomme og ikke omfattede N's ejendom, uanset om det ansøgte måtte få betydning for afledning af vand fra N's arealer. Nævnet fandt derfor, at N ikke var klageberettiget efter naturbeskyttelsesloven, da loven ikke varetager nabohensyn. Nævnet afviste endvidere, at N var adressat for afgørelsen, idet det juridiske udgangspunkt er, at adressaten er den, som har rådighed over den berørte ejendom. Det gjorde ikke nogen forskel, at N havde modtaget afgørelsen til orientering. Med henvisning til FOB 1981.188 afviste nævnet videre, at det kunne føre til klageberettigelse, at N havde gjort kommunen opmærksom på forholdet og ansøgt kommunen om dræning på arealerne og efterfølgende modtog kommunens afslag herpå. Nævnet bemærkede endelig, at der ikke var taget stilling til vandløbsloven, og at N kunne rette henvendelse til kommunen og evt. kommunaltilsynet herom. På den baggrund afviste nævnet at realitetsbehandle N's klage.

Kommentar: Nævnets afgørelse indeholder kun enkelte oplysninger om indholdet af den påklagede afgørelse. På baggrund heraf må det dog antages, at kommunen traf en afgørelse, der formelt gik ud på at afslå dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 til at vedligeholde et dræn på kommunens og Naturstyrelsens ejendomme. Afslaget var ifølge oplysningerne i nævnets afgørelse stilet til N, da det var N, der havde anmodet kommunen om at vedligeholde drænet nedstrøms N's ejendom. Det er på den baggrund uforståeligt, at N ikke blev anset for klageberettiget som adressat for afgørelsen, jf. naturbeskyttelseslovens § 86, stk. 1, nr. 1. Nævnets antagelse om, at "det juridiske udgangspunkt" er, at adressaten er den, som har rådighed over den berørte ejendom, er uholdbart. Naturbeskyttelseslovens § 86, stk. 1, nr. 2, giver udtrykkeligt klageret til "ejereren af den ejendom, som afgørelsen vedrører" – en regel, som blev indført i erkendelse af, at ejeren ikke altid er adressat for en afgørelse vedr. hans ejendom, jf. Folketingstidende 1999-2000, lovforslag nr. L 170, tillæg A, s. 4691. Noget andet er, at det i ovennævnte sag må undre, at kommunen traf afgørelse over for N om at meddele afslag på dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 til at vedligeholde et dræn på fremmed grund, idet N ikke havde rådighed over de ejendomme, hvor drænet var beliggende. Det korrekte havde formentlig været, at kommunen på N's anmodning havde truffet afgørelse efter vandløbsloven om ikke at udstede påbud efter denne lovs § 54 om vedligeholdelse af drænet med henvisning til, at dette ville forudsætte dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3. Denne afgørelse ville N kunne påklage til nævnet, jf. MAD 2014.446 Nmk og FOB 2020-37.

Afvisning af klage over afslag på dispensation til vedligehold af dræn i beskyttet natur i Solrød Kommune

22/05483

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 86, stk. 1, jf. § 78, stk. 1.[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Solrød Kommunes afgørelse af 8. april 2022 om afslag på dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 til genoptagelse af vedligehold af dræn på [matr.nr.1] og [matr.nr.2].

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 2. maj 2022 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af ejer af en naboejendom, der er repræsenteret ved sin ægtefælle.

Klager har i klagen og ved supplerende bemærkninger af 6. september 2022 anført, at vedligeholdelse af dræn på [matr.nr.1] og [matr.nr.2], er nødvendig for dyrkning af ca. 4 ha landbrugsjord. Dertil har klager påpeget, at vandløbsloven er relevant for sagen, og at kommunen ikke har forholdt sig til en tinglyst deklARATION fra 1964. Det er ifølge klagen, klagers opfattelse, at der mangler dokumentation for, at dræning vil medføre udledning af næringsstof.

2. Sagens oplysninger

Solrød Kommune har den 8. april 2022 truffet afgørelse om afslag på dispensation til at genoptage vedligehold af dræn i område med beskyttet natur på [matr.nr.1] og [matr.nr.2]. Afgørelsen er truffet efter naturbeskyttelseslovens § 3, jf. § 65, stk. 2.

Solrød Kommune har stilet afgørelsen til klager, som ejer naboarealer på [matr.nr.3] og [matr.nr.4]. Ifølge kommunens afgørelse er matr. nr. [matr.nr.1], ejet af Naturstyrelsen, og [matr.nr.2], er kommunens ejendom. Det fremgår dertil af afgørelsen, at [matr.nr.1] og

[matr.nr.2] udgør arealer med beskyttet natur, jf. naturbeskyttelseslovens § 3, mens klagers [matr.nr.3] og [matr.nr.4] derimod ikke er registreret som beskyttet natur.

Solrød Kommune har i afgørelsen anført om sagens baggrund, at klager ad flere omgange har henvendt sig til kommunen om problemer med afvanding af klagers arealer på [matr.nr.3] og [matr.nr.4]. I den sammenhæng har klager oplyst til kommunen, at klagers arealer afvander via et hoveddræn på [matr.nr.1] og [matr.nr.2]. Kommunen har endvidere anført i afgørelsen, at kommunen den 7. marts 2022 opfordrede klager til at sende en ansøgning, der kunne danne grundlag for en afgørelse, som klager efterfølgende havde mulighed for at få prøvet ved klageinstansen. Hertil har kommunen oplyst, at afgørelsen er truffet på baggrund af klagers ansøgning af 10. marts 2022 om, at kommunen vedligeholder drænet i mosen nedstrøms klagers ejendom.

Det fremgår af Solrød Kommunes afgørelse, at da naturbeskyttelsesloven står over vandløbsloven i det såkaldte lovhierarki, betyder afslaget efter naturbeskyttelsesloven, at sagsbehandling efter vandløbsloven ikke kan gennemføres.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Det følger af naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 1, at afgørelser truffet i henhold til loven kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Det følger af naturbeskyttelseslovens § 86, stk. 1, at følgende er klageberettigede:

- 1) adressaten for afgørelsen,
- 2) ejeren af den ejendom, som afgørelsen vedrører,
- 3) offentlige myndigheder,
- 4) en berørt nationalparkfond oprettet efter lov om nationalparker,
- 5) lokale foreninger og organisationer, som har en væsentlig interesse i afgørelsen,
- 6) landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø, og
- 7) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser.

Miljø- og Fødevareklagenævnet lægger til grund, at Solrød Kommunes påklagede afgørelse af 8. april 2022 alene omhandler vedligehold af dræn på [matr.nr.1] og [matr.nr.2]. Som nævnet forstår kommunens afgørelse, omfatter den ikke klagers ejendom, uanset, om det ansøgte måtte få betydning for afledning af vand fra klagers arealer.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at klager ikke er klageberettiget i forhold til den påklagede afgørelse.

Herved har Miljø- og Fødevarerklagenævnet lagt vægt på, at klager ikke er ejer af det areal, som den påklagede afgørelse omhandler. Nævnet henviser her til, at ejere af nærliggende ejendomme ikke er klageberettigede, da nabohensyn/-interesser ikke er beskyttet efter naturbeskyttelsesloven.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har endvidere inddraget det juridiske udgangspunkt om, at adressat for afgørelsen er den, som har rådighed over den berørte ejendom. At klager har modtaget den påklagede afgørelse til orientering betyder efter nævnets opfattelse ikke, at klager kan anses som adressat efter naturbeskyttelseslovens § 86, stk. 1, nr. 1. Den omstændighed, at klager har gjort Solrød Kommune opmærksom på forholdet og ansøgt kommunen om dræning på naboarealer til klagers ejendom og efterfølgende modtog kommunens afslag herpå, fører efter nævnets vurdering ikke til, at klager opnår klageberettigelse efter naturbeskyttelsesloven.[4]

På den baggrund er det Miljø- og Fødevarerklagenævnets vurdering, at klager ikke er omfattet af kredsen af klageberettigede i naturbeskyttelseslovens § 86, stk. 1.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker, at nævnet hermed ikke har taget stilling til forholdet til vandløbsloven, og herunder om kommunen har overholdt sin forpligtelse som henholdsvis eventuel drænejer og vandløbsmyndighed.[5] Nævnet henviser til, at klager eventuelt kan rette henvendelse til kommunen herom. Desuden bemærker nævnet, at eventuel klage over den måde, hvorpå kommunen udøver sin tilsynsforpligtelse, skal indgives til Ankestyrelsen, der fører tilsyn med kommunerne efter kommunestyrelsesloven.[6] Nævnet oplyser, at det er Ankestyrelsen selv, der beslutter, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag.

3.2. Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevarerklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Solrød Kommunes afgørelse af 8. april 2022 om afslag på dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 til genoptagelse af vedligehold af dræn på [matr.nr.1] og [matr.nr.2].

---

[1] Lovbekendtgørelse nr. 1392 af 4. oktober 2022 om naturbeskyttelse.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevarerklagenævnet mv.

[4] FOB.1981.188.

[5] Jf. henholdsvis § 27, jf. § 35, stk. 1, og § 54, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 1217 af 25. november 2019 om vandløb med senere ændringer.

[6] Lovbekendtgørelse nr. 47 af 15. januar 2019 om kommunernes styrelse.

Sag:

22/05483

Dato:

29. juni 2023.

Emner:

NBL - beskyttede ...

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>).